

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **Y. T.**, zast. JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2009, č. j. 33 Cad 7/2009 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Radaně Pekárkové, advokátce, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 952 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 11. 2008, č. X, podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“ nebo „ZDP“) přiznala žalobkyni od 6. 10. 2008 částečný invalidní důchod ve výši 5201 Kč měsíčně.

V odůvodnění uvedeného rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že nárok na částečný invalidní důchod vznikl žalobkyni na základě doplacení dobrovolného pojištění, k čemuž došlo dne 6. 10. 2008, takže důchodová dávka byla přiznána od tohoto data. Dobu vedení uchazeče o zaměstnání v evidenci úřadu práce po 31. 12. 1995, po kterou nenáleželo

hmotné zabezpečení ani podpora v nezaměstnanosti, lze přitom hodnotit nejvýše v rozsahu tří roků před vznikem nároku na důchod.

V řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně také namítla, že jí měl být částečný invalidní důchod přiznán k datu podání žádosti, tedy od 23. 4. 2008. Žalovaná totiž pochybila ve vztahu k době vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, v důsledku čehož po ní neoprávněně žádala doplacení pojistného na důchodové pojištění ve výši 25000 Kč. Ostatně ke stejnému závěru dospěl i veřejný ochránce práv v závěrečném stanovisku ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 3949/2008/VOP/KPV. Podle něho totiž žalovaná pro účely zjištění potřebné doby pojištění pro vznik nároku na důchod z celkové doby evidence žadatelky u úřadu práce bez nároku na podporu v nezaměstnanosti získané v rozhodném období nesprávně zohlednila pouze 813 dnů, tedy období, které se v posledních třech letech této evidence nekrylo s dobou péče o závislou osobu. Žalovaná tak nepřihlédla ke skutečnosti, že žadatelka byla jako uchazečka o zaměstnání evidována v rozhodném období v rozsahu tří let i bez doby, která se kryla s dobou péče. Výklad ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) a § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, který učinila žalovaná, je příliš restriktivní. Tato zákonná ustanovení ve vzájemném kontextu a s přihlédnutím k jejich účelu totiž podle stanoviska veřejného ochránce práv umožňují posunutí období posledních tří let evidence žadatelky u úřadu práce mimo časový úsek kryjící se s dobou péče o závislou osobu, započtení této evidence v maximálním rozsahu a přiznání částečného invalidního důchodu již od data podání žádosti.

Uvedené rozhodnutí však Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 6. 2009, č. j. 33 Cad 7/2009 - 30, zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že platná právní úprava nevyklučuje posunutí období posledních tří let evidence u úřadu práce bez nároku na podporu v nezaměstnanosti zpětně tak, aby zahrnovalo tento maximální časový úsek i bez doby, která se kryje s dobou péče o závislou osobu. Žalobkyně při péči o závislou osobu totiž mohla být zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání, neboť to žádný právní předpis nevyklučoval. Navíc pokud by požádala o ukončení vedení v této evidenci, tak by ke krytí dob pojištění nedošlo a žalovaná by ji započetla evidenci u úřadu práce bez nároku na podporu v nezaměstnanosti v plném rozsahu tří let. To, že žalobkyně o ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nepožádala, by tedy nemělo v konečném důsledku vést k její tíži. Výklad ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) a § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, který provedla žalovaná, je tedy nutné považovat za příliš restriktivní. Podle názoru krajského soudu žalobkyně splnila podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod ke dni podání žádosti o jeho přiznání, a proto jí měla být tato dávka důchodového pojištění přiznána již od 23. 4. 2008.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že v daném případě žalobkyně v době, kdy byla vedena v evidenci úřadu práce, současně po určitou dobu pečovala o závislou osobu, takže byla důchodově pojištěna jak podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém

pojištění, tak i podle písmena s) téhož zákonného ustanovení. Podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že kryjí-li se doby pojištění navzájem, tak se pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod a výši procentní výměry důchodu započte jen ta doba, jejíž zápočet je pro pojištěnce výhodnější. Totéž platí, kryjí-li se navzájem náhradní doby pojištění nebo doba pojištění a náhradní doba pojištění. Z tohoto důvodu byla žalobkyni započtena doba péče o osobu závislou podle § 5 odst. 1 písm. s) zákona o důchodovém pojištění. Podle písmena n) téhož zákonného ustanovení pak mohla být žalobkyně účastna důchodového pojištění po dobu, po kterou jí nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci v rozsahu nejvýše tří let zjištěných zpětně od vzniku nároku na důchod. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění výslovně stanoví, že do doby tří let vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání se nezapočítává doba účasti na pojištění podle § 6 odst. 1 písm. a) téhož právního předpisu, takže náhradní doby pojištění se do ní započítávají. Zápočtem náhradní doby péče o osobu závislou se pak nemůže prodloužit tříletá doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání počítaná zpětně od vzniku invalidity, pokud se kryje se započtenou náhradní dobou, jako tomu bylo i v daném případě. Žalobkyni tedy byla započtena náhradní doba pojištění v souladu s platnými právními předpisy a právní názor vyslovený v rozsudku krajského soudu nelze považovat za správný.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2009, č. j. 33 Cad 7/2009 - 30, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. V něm uvedla, že se s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje a pokládá ho za správný. Krajský soud v žalobním řízení dospěl ke stejnému závěru jako veřejný ochránce práv. Dva kompetentní a nezávislé orgány tedy zastávají stejný právní názor, že při souběhu dob péče o závislou osobu a vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání lze posunout období posledních tří let evidence u úřadu práce bez nároku na podporu v nezaměstnanosti tak, aby jí bylo možné přiznat částečný invalidní důchod již od podání žádosti. Argumenty stěžovatelky jdou spíše k její tíži, neboť potvrzují, že v rámci svých povinností nepoučila žadatelku o nutnosti ukončení evidence uchazečů o zaměstnání. Dále pokud zákon v oblasti veřejného práva něco výslovně nezakazuje, pak ve vztahu k jednotlivým fyzickým osobám by měl správní orgán interpretovat a aplikovat zákonná ustanovení v souladu s jejich smyslem a účelem, jak správně konstatoval i krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Její nárok na přiznání částečného invalidního důchodu již od podání žádosti přitom smyslu a účelu zákona o důchodovém pojištění odpovídá, neboť požadované podmínky pro přiznání této dávky splňovala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního, podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelkou v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka ve své stížnostní námitce odkázala na kasační důvod, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ten umožňuje stěžovateli tvrdit nezákonnost

spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K němu dochází tehdy, když soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je jeho výrok v rozporu s příslušným ustanovením toho právního předpisu, který měl být aplikován. Rovněž tak soud posuzuje právní otázku nesprávně, pokud sice aplikuje právní předpis správný, avšak nesprávně ho vyloží. Podle názoru stěžovatelky sice krajský soud správně aplikoval ustanovení § 5 odst. 1 písm. n), s) a § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, avšak je nesprávně vyložil, v důsledku čehož dospěl k chybnému závěru o vzniku nároku žalobkyně na částečný invalidní důchod již ode dne podání žádosti o jeho přiznání.

Pojištěnec je podle § 44 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. Z odstavce třetího věty první téhož zákonného ustanovení dále vyplývá, že potřebná doba pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod se posuzuje podle § 40 zákona o důchodovém pojištění. V jeho odstavci prvním písm. f) se uvádí, že potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce nad 28 let pět roků. Potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se přitom u pojištěnce ve věku nad 28 let zjišťuje z posledních deseti roků před vznikem plné invalidity, jak vyplývá z ustanovení § 40 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní důchod se podle věty druhé téhož zákonného ustanovení považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku plné invalidity.

V nyní projednávané věci byla žalobkyně posudky lékařky Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 2. 3. 2004 a 18. 10. 2005 uznána částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 %, resp. 50 %, přičemž datum vzniku částečné invalidity byl v obou případech stanoven na 13. 2. 2004. Žalobkyně, která se narodila v roce 1955 a je tak nutné ji považovat za pojištěnce ve věku nad 28 let, však v rozhodném desetiletém období nezískala potřebnou pětiletou dobu pojištění, a proto její žádosti o částečný invalidní důchod byly rozhodnutími žalované ze dne 5. 5. 2004, č. X, ze dne 11. 7. 2005, č. X, a ze dne 11. 1. 2006, č. X zamítnuty.

Žalobkyně dne 23. 4. 2008 podala další žádost o částečný invalidní důchod. V posudku lékařky Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 13. 9. 2007 přitom bylo shledáno, že žalobkyně je nadále částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 50 %. Stěžovatelka však dospěla k závěru, že žalobkyně ani ke dni podání této další žádosti nezískala potřebnou dobu pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod. Přitom vyšla z toho, že žalobkyně v rozhodném desetiletém období, které počíná dne 24. 4. 1998 a končí dne 23. 4. 2008, získala v uvedených časových úsecích na základě uvedených právních titulů následující doby pojištění či náhradní doby pojištění:

Počátek	Konec	Právní titul	Počet dnů
2.1.2002	31.1.2002	zaměstnání v pracovním poměru (§ 5 odst. 1 písm. a) ZDP)	30

1.2.2002	3.2.2002	pobírání dávky nemocenského pojištění (§ 5 odst. 1 písm. u) ZDP)	3
29.1.2004	31.3.2006	vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci (§ 5 odst. 1 písm. n) ZDP)	793
1.4.2006	30.4.2006	dobrovolná účast na důchodovém pojištění (§ 6 odst. 1 písm. a) ZDP)	30
1.5.2006	25.6.2007	péče o závislou osobu (§ 5 odst. 1 písm. s) ZDP)	421
3.7.2007	2.4.2008	vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání s podporou v nezaměstnanosti (§ 5 odst. 1 písm. n) ZDP)	275
3.4.2008	22.4.2008	vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci (§ 5 odst. 1 písm. n) ZDP)	20

Celková doba pojištění žalobkyně tedy podle stěžovatelky činila pouze 1572 dnů, takže nedosahovala potřebné délky pěti let (1825 dnů). Dále stěžovatelka zjistila, že v časovém úseku od 1. 5. 2006 do 6. 2. 2007 nastal u žalobkyně souběh účasti na důchodovém pojištění z titulu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění a z titulu péče o závislou osobu podle písmena s) téhož zákonného ustanovení.

Stěžovatelka přitom postupovala správně, když pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod započítala za použití ustanovení § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jen náhradní dobu pojištění podle § 5 odst. 1 písm. s) zákona o důchodovém pojištění. Podle § 40 odst. 3 a § 44 odst. 3 věty první zákona o důchodovém pojištění se totiž sice pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na částečný invalidní důchod považuje za dobu pojištění též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění, z čehož je zřejmé, že pro tento účel má doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, ať již s podporou v nezaměstnanosti (rekvalifikaci) nebo bez ní, povahu doby pojištění v pravém slova smyslu, a nikoliv náhradní doby pojištění. Podle § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se však pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod započte pro pojištěnce výhodnější doba nejenom při krytí dob pojištění navzájem, ale i při krytí doby pojištění a náhradní doby pojištění. V dané věci je přitom pro stěžovatelku výhodnější náhradní doba pojištění podle § 5 odst. 1 písm. s) zákona o důchodovém pojištění než doba pojištění podle písmena n) téhož zákonného ustanovení. Náhradní doba pojištění z titulu péče o závislou osobu totiž není omezena jen na tři léta jako doba pojištění z titulu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci. Dále při stanovení výše procentní výměry částečného invalidního důchodu se doba pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění započítává pouze v rozsahu 80 %, zatímco náhradní doba podle písmena s) téhož zákonného ustanovení se započítává plně (§ 34 odst. 1 věty druhé a § 45 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění). Konečně pak se zápočtem náhradní doby pojištění

z titulu péče o závislou osobu podle § 5 odst. 1 písm. s) zákona o důchodovém pojištění posouvá období tří let před vznikem nároku na částečný invalidní důchod tak, aby pojištěnec mohl získat další dobu pojištění z titulu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci podle písmena n) téhož zákonného ustanovení, jak bude zmíněno později.

K časovému úseku před 29. 1. 2004, v němž byla žalobkyně taktéž vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, pak stěžovatelka nepřihlédla, ačkoliv žadatelka byla takto evidována v obdobích od 17. 9. 1997 do 1. 1. 2002 a od 1. 2. 2002 do 6. 2. 2007 a podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění je možné v rozhodném desetiletém období zohlednit dobu tří let uvedené evidence. Stěžovatelka totiž do celkové doby pojištění zahrnula pouze 813 dnů doby vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění s poukazem na to, že uvedené zákonné ustanovení umožňuje zjišťovat tříletou dobu zpětně jen ode dne vzniku nároku na důchod, a proto zápočtem náhradní doby péče o osobu závislou nemůže dojít k jejímu prodloužení. Dále podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění se do zmíněné tříleté doby nezapočítává doba účasti na pojištění podle § 6 odst. 1 písm. a), z čehož stěžovatelka dovodila, že náhradní doby pojištění je do ní nutné započíst.

S tímto právním názorem stěžovatelky však nelze souhlasit. Pokud se totiž podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění tříletá doba, po kterou je pojištěnec veden v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, má zjišťovat zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, tak je do ní možné zahrnout pouze takový časový úsek, který lze započíst pro stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na důchod. V opačném případě by totiž pojištěnec nemohl využít celou dobu tří let takové evidence, což by bylo v rozporu se smyslem ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění. Ten totiž nespočívá v možnosti krácení maximální tříleté doby v případě jejího souběhu s jinou, pro pojištěnce výhodnější náhradní dobou pojištění, ani v nemožnosti být veden v evidenci uchazečů o zaměstnání po dobu péče o závislou osobu, která ostatně není zakotvena ani v jiných právních předpisech, nýbrž toliko ve stanovení okamžiku, od něhož se má tato doba zjišťovat. Nic tedy nebrání tomu, aby při takovém souběhu bylo přihlédnuto i k dřívějšímu období vedení pojištěnce v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci tak, aby se zohlednila všechna doba takové evidence nepřesahující tři léta, pokud byla získána v rozhodném desetiletém období.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani stěžovatelkou zmíněná část § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění, podle níž se do tříleté doby nezapočítává doba účasti na pojištění uvedená v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a). Podle něho jsou totiž důchodového pojištění účastny též osoby starší 18 let, jestliže podaly přihlášku k účasti na pojištění a účast na pojištění se týká doby jejich vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání, pokud jim po dobu této evidence nenáleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci. V tomto případě se tedy nejedná o souběh dob pojištění, náhradních dob pojištění nebo doby pojištění s náhradní dobou pojištění ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nýbrž toliko o nemožnost zápočtu náhradní doby pojištění téhož druhu, kdy rozdíl spočívá jen v tom, zda

pojištěnec podal přihlášku k dobrovolné účasti na pojištění či nikoliv. Ze zmíněné části ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění tedy nelze usuzovat na to, že by se do v něm uvedené tříleté doby mohly započítávat náhradní doby pojištění.

Souběh účasti na pojištění z titulu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci a účasti na pojištění z titulu péče o závislou osobu tedy nebrání využití celé tříleté doby pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění, pokud tato maximální doba byla získána během desetiletého rozhodného období. K stejnému závěru ostatně dospěl Nejvyšší správní soud i ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 73/2009 - 54, který je dostupný na www.nssoud.cz. Také v tomto judikátu se totiž uvádí, že „*kryjí-li se navzájem doby účasti na pojištění podle § 5 odst. 1 písm. s) (náhradní doba péče o osobu blízkou) a písm. n) (vedení v evidenci úřadu práce jako uchazeče o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti nebo při rekvalifikaci) zákona č. 155/1995 Sb., nepřihlíží se k uvedeným dobám při stanovení rozsahu účasti na pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) citovaného zákona.*“

V nyní projednávané věci tedy měla stěžovatelka při stanovení celkové doby pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod zahrnout také zbývající část doby účasti žalobkyně na pojištění z titulu vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání bez podpory v nezaměstnanosti nebo podpory při rekvalifikaci, jež zasahovala do rozhodného období a nepřesahovala maximální délku tří let. Takto stěžovatelkou nezohledněná doba účasti na pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění v rozsahu 282 dnů, která odpovídá období zmíněného souběhu s dobou účasti na pojištění podle písmena s) téhož zákonného ustanovení, byla v rozhodném období, jež počíná dne 24. 4. 1998 a končí dne 23. 4. 2008, nepochybně získána, neboť žalobkyně byla v této evidenci kromě již zahrnutých dob vedena ještě v období od 24. 4. 1998 do 1. 1. 2002 a od 1. 2. 2002 do 28. 1. 2004. Stěžovatelka tedy byla povinna k již uznané době pojištění v délce 1572 dnů připočítat i zbývající dobu účasti na pojištění podle § 5 odst. 1 písm. n) zákona o důchodovém pojištění v délce 282 dnů. Takto stanovená celková doba pojištění žalobkyně činí 1854 dnů a přesahuje tedy potřebnou pětiletou dobu pojištění pro vznik nároku na částečný invalidní důchod (1825 dnů). Za této situace bylo zapotřebí přiznat žalobkyni tuto dávku důchodového pojištění již ke dni podání žádosti, tedy od 23. 4. 2008. Takto však stěžovatelka nepostupovala a místo toho přiznala žalobkyni částečný invalidní důchod až ode dne 6. 10. 2008, v němž žadatelka zaplacením pojistného získala další doby pojištění z titulu dobrovolné účasti na pojištění podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Krajský soud tedy nepochybil, když dospěl k závěrům o nesprávné aplikaci ustanovení § 5 odst. 1 písm. n) a § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění stěžovatelkou a o nutnosti přiznat žalobkyni částečný invalidní důchod již ode dne 23. 4. 2008, v němž byla podána žádost o tuto dávku důchodového pojištění. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Současně v souladu s ustanoveními § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalobkyni podle obsahu soudního spisu v něm žádné takové náklady nevznikly.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2009, č. j. 33 Cad 7/2009 - 9, byla ustanovena žalobkyni zástupkyně, a to advokátka JUDr. Radana Pekárková. Toto ustanovení se navíc vztahovalo na řízení o soudním přezkoumání rozhodnutí správního orgánu a nebylo tedy omezeno pouze na žalobní řízení. Ustanovená advokátka je tedy oprávněna zastupovat žalobkyni také v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, č. 1460/2008 Sb. NSS). V něm její hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 952 Kč, která se skládá z částky 500 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 152 Kč odpovídající 19% dani z přidané hodnoty, již byla advokátka povinná podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrady, jež byly vyjmenovány. Odměnu za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. však Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni nepřiznal, neboť ta již zastupovala žalobkyni v žalobním řízení, takže s projednávanou věcí byla dostatečně obeznámena a první poradu s klientkou již nebylo zapotřebí konat. Navíc zástupkyně žalobkyně uskutečnění tohoto úkonu právní služby ničím nedoložila. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé, a proto se již nemusel zabývat návrhem stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu